

ἐπιστημονικόν κόσμον, εἰς τὰς Ἀκαδημίας καὶ διαφόρους συλλόγους καὶ εταιρίας δὲν ἐσκέπτοντο, δὲν συνεζήτουν ἄλλο τι ἢ τὴν θαυμασίαν αὐτὴν ἐφεύρεσιν. Ὑπῆρξαν μάλιστα τότε πνεύματα ζωηρά, ἅτινα συνέλαβον λίαν τολμηράς καὶ χιμαιρικὰς ἐλπίδας ἐπὶ τῷ εὐρήματι, ὅπερ ἐθεώρησαν προωρισμένον ἢ ἀνατρέψη πάσας τὰς συνθήκας, ἐν αἷς μέχρι τότε ἡ ἀνθρωπότης ἔζη. Τινὲς μάλιστα ἐτι τολμηρότεροι, ἐπαρθέντες ἐπὶ τῇ νέᾳ κατακτήσει, προέβησαν μέχρι τοῦ νὰ διαγράψωσιν ἐκ τῶν λεξικῶν καὶ αὐτὴν τὴν λέξιν ἀδύνατον διὰ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα! . . .

* *

Ἐκ τῆς ἀξιωματικότητος ταύτης ἐποχῆς ἤρξατο παρευθὺς πυρετώδης ἐργασία τῶν ἐρευνητῶν, ὅπως ταχύτερον ἐπιτευχθῆ ἡ πραγματοποίησις τῶν τόσων ὠραίων ὀνείρων τῆς ἐποχῆς. Εὐθὺς μετὰ δύο μῆνας ὁ Κάρλος, καθηγητῆς τῆς Φυσικῆς ἐν Παρισίοις μετὰ τῶν ἀδελφῶν Ροβέρτων μηχανικῶν ἐτελειοποίησαν τὸ ἀερόστατον τῶν ἀδελφῶν Μογκολφιέρων. Ἄντι δὲ τοῦ μέχρι τοῦδε εὐχρήστου εἰς τὰ ἀερόστατα τῶν Μογκολφιέρων θερμοῦ ἀέρος, ὅστις δὲν ἦτο ἢ κατὰ τὸ ἡμισυ ἐλαφρότερος τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, μετεχειρίσθησαν πρὸς πλήρωσιν τῆς σφαίρας τοῦ ἀεροστάτου τὸ ὑδρογόνον, ὅπερ καθαρὸν εἶνε 14κις ἐλαφρότερον τοῦ ἀέρος.

Μέχρι τοῦδε ὁμως ἅπαντα τὰ πειράματα δὲν ἀπέβλεπον ἢ εἰς ἀερόστατα ἐγκαταλιμπανόμενα εἰς τὴν τύχην αὐτῶν.

Τὴν 21 Νοεμβρίου 1783, χρονολογίαν ἀξιωματικόν, ἐγένετο ἐν Παρισίοις τὸ πρῶτον τοῦ ἀνθρώπου ἐναέριον ταξείδιον, πρῶτου ἀνεληθόντος ἐπὶ ἀεροστάτου τοῦ Pilâtre de Rozier⁽⁴⁾.

Ἐκτοτε ἤρξατο καὶ ἐξακολουθεῖ ἐτι σήμερον μεγάλη πανταχοῦ ἐργασία περὶ τὴν τελειοποίησιν τοῦ ἀεροστάτου.

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος.)

Φ...

Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Ἰταλοῦ Paolo Mantegazza]

Συνέχεια· ἴδε σελίδα 144.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Οὐδεὶς ἀνὴρ εἰς τὸν κόσμον πρέπει νὰ μεταχειρίζεται τὸν πεπυρακτωμένον σίδηρον πρὸς βοστρυχισμόν τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, αἱ δὲ γυναῖκες πρέπει νὰ μεταχειρίζωνται αὐτὸν ὅσον ἐνεστι ὀλιγώτερον. Ὁ πεπυρακτωμένος σίδηρος ἀποξηραίνει τὴν τρίχα καὶ διερεθίζει τὴν ἐπίδερ-

(4). Τὸ πρῶτον κύριως ταξείδιον ἐμφύχων ὄντων ἐγένετο δύο μῆνας πρὸ αὐτοῦ, ἦτοι τὴν 19 Σεπτεμβρίου 1783, ὅτε ἐπὶ σφαίρας ἀεροστάτου προσεδιή κήρινος ἐλαφρὸς φέρων ριόν, ἀλέκτορα καὶ νῆσσαν.

μίδα. Ἐὰν ἡμῖν γυνὴ καὶ ἡσθάνομην ἐπὶ τῶν γονάτων κεφαλῆν βοστρυχίζουσαν καὶ ὄζουσαν χῆνα ἐψημένην, ἤθελον ἐξαγάγει ἐγχειρίδιον ἐκ τῆς περικνημίδος μου (ὅπως φέρωσιν αὐτὸ αἱ Τραπεζεβεῖται), καὶ ἤθελον ἀπεκδᾶρει τὸ μαλθακὸν καὶ ἐκτεθηλυμένον ἐκεῖνο κραινίον.

Ὁ τρόπος τοῦ κτενίσματος ἐξασκέ μείστην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς καλλονῆς τῆς κόμης· καὶ βεβαίως ἡ τρομερὰ συσκευὴ καὶ τὰ πολὺπλοκα ἀρχιτεκτονικὰ σχήματα τῶν κυριῶν παραβλάπτουσι τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, βιάζοντα καὶ διερεθίζοντα αὐτὰς μυριοτρόπως. Εἶνε τοῦτο ἀμάρτημα παλαιόν, γελοιογραφηθὲν ἤδη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰουβενάλη.

Ἡ γυνὴ πρέπει νὰ βιάζῃ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τῆς μόνον εἰς σπανίας περιστάσεις, καὶ ὅταν ὁ συρμὸς τὴν ὑποχρεῶν εἰς τοῦτο. Πρέπει νὰ ἀφήνῃ αὐτὰς λυτὰς καὶ ἐλευθέρως τὴν νύκτα καὶ τινὰς ὥρας τῆς πρωίας. Αἱ τρίχες ἐκλείπουσι κατὰ πρῶτον εἰς τὰ μέρη, εἰς τὰ ὅποια μᾶλλον περισφίγγονται καὶ ἔλκονται. Διὰ τοῦτο δεῖν ἢ ἀλλάσσειται συχνὰ ἡ καλουμένη *χωρίστρα*, διότι ἐὰν αὕτη μὲν πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, πολλάκις μικρὰ καὶ κομψὴ ἀτραπὸς θέλει μεταβληθῆ εἰς πλατεῖαν δημοσίαν ὁδόν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἶπον. Τὸ καλῆτερον κτενίσμα, τοῦλάχιστον διὰ τὰς νέας γυναῖκας, εἶνε ἐκεῖνο δι' οὗ ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς οὕτως ὥστε τὸ βάρος τῶν νὰ μὴ διερεθίζῃ τὴν ἐπίδερμίδα καὶ νὰ ἦνε καλῶς ἀερισμένη. Εἶδον πάντοτε κόμας λαμπρὰς διὰ τὴν λεπτότητα καὶ τὸ μῆκος τῶν εἰς τὰς χώρας τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου τηροῦσιν αὐτὰς λυτὰς κατὰ τὸν συρμὸν τῆς Εὐρῆς, ἢ μόλις εἰς πλόκαμον χαλαρῶς περισυναγμένας.

Ἐνθυμηθῆτε ὅτι ἡ κατάχρησις τοῦ λίπους ἐν γένει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βαθύνει τὸ χρῶμα τῶν τριχῶν, ἐνῶ αἱ συχναὶ πλύσεις διὰ πιτυρούχου ὕδατος ἢ διὰ κρόκου τοῦ ὡοῦ διατηροῦσιν αὐτὰς φαινεάς, καὶ ἐπομένως κανονίσατε τὴν ἐνέργειάν σας ἐπὶ τοῦ προκειμένου κατὰ τὸν χρωματισμὸν τὸν ὅποιον προτιμᾶτε.

Ἡ πρώτη λευκὴ θριξ, ἣτις ἀναθρώσκει ἐν μέσῳ δάσους μελανοῦ ἢ ξανθοῦ, χαιρετίζεται μετὰ στεναγμοῦ ἢ καταρᾶται μετὰ βλασφημίας, κατὰ τὸ ἦθος τοῦ ἀτυχοῦς θνητοῦ, ὅστις τὴν ἀνακαλύπτει. Ἡ πρώτη λευκὴ θριξ εἶνε πάντοτε ἀγγελος κινδύνου, εἰδοποίησις τῷ ἀναγνώστῃ, ἐπιπληξὶς τῷ ὑπευθύνῳ συντάκτῃ τῆς ἐφημερίδος ἐκείνης, ἣτις καλεῖται ζῶή, καὶ μακρυνὴ ἤχῳ τῆς φωνῆς ἐκείνης, τὴν ὅποιαν ψιθυρίζουσιν εἰς τὸ ὥτιον οἱ μοναχοὶ οἱ καλούμενοι *Τραπισταί*:—
Ἄδελφέ, ἐνθυμοῦ ὅτι πρέπει ν' ἀποθάνῃς.

Ἡ πρώτη λευκὴ θριξ εἶνε βωβὸς σύμβουλος, δραστήριος ἠθολόγος, ἱεραπόστολος πολὺ εὐγλωτ-

τότερος πολλῶν ἱεροκηρύκων καὶ πολλῶν περι-
 ἠθικῆς ἀσχολουμένων συγγραφέων. Πλήρεις ζωῆς
 καὶ χαρᾶς χορεύομεν τὸν μαγικὸν χορὸν τῆς νεό-
 τητος, διατελοῦντες ἐν μέθῃ ὑπὸ τῶν εὐωδιῶν
 τοῦ ἔρωτος, ἐπιλήθμονες καὶ γαυριῶντες ὡς κά-
 τοχοι μέλλοντος ἀπεράντου, ὅτε αἴφνης ἄγνωστος
 τις μᾶς ἐγγίζει εἰς τὸν ὄμον καὶ μᾶς νεύει νὰ
 τὸν ἀκολουθήσωμεν. Ἀκολουθοῦμεν δυσθύμως τὸν
 μυστηριώδη ἐκείνον δυσάρεστον εἰς μίαν γωνίαν
 τῆς αἰθούσης, καὶ οὗτος μᾶς παρουσιάζει λευκὴν
 τριχὰ ψιθυρίζων εἰς τὸ ὄπιον: — *Αὐτὸ εἶνε
 ἔδικόν σου.* — Καὶ ἔπειτα γίνεται ἄφαντος. Πα-
 γετώδες ῥίγος διαρρέει τὰ ὄστα ἡμῶν τότε. Ἡ
 μουσικὴ σιγῆ, σβέννυνται τὰ φῶτα, ἐξαφανίζονται
 αἱ πανηγυρίζουσαι βακχίδες. Εἴμεθα μόνοι εἰς τὸ
 σκότος καὶ εἰς τὴν σιωπὴν, καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλ-
 μούς μάτην ἀνεωγμένους ἐν τῷ μέσῳ βαθυτάτης
 νυκτός. Ἐν μόνον ἀντικείμενον διαφαίνεται ἀκρι-
 βῶς, μία λευκὴ θριξ, λεπτή, λεπτή, σιωπηλὴ
 καὶ ὁμως εὐγλωττοτάτη. Ἡ θριξ αὕτη ἐκόπη.
 Ἦτον αὕτη τὸ νῆμα τὸ κρατοῦν αἰωρημένην
 ἐπὶ τῆς ἀβύσσου τὴν χαροποιᾶν καὶ ἀεικίνητον
 νεότητά μας. Ἀπὸ τῆς αὔριον δὲν εἴμεθα πλέον
 οἱ αὐτοὶ ἢ πρότερον. Ἡ πρώτη λευκὴ θριξ ὀρίζει
 κάλλιον ἢ στήλη ἐκ γρανίτου, κάλλιον ἢ οἰαδῆ-
 ποτε ὁροθεσία, δύο διακεκρμένας ἀπ' ἀλλήλων
 τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐποχάς.

Καὶ τί ποιητέον ὅπως βραδύνωμεν τὴν συνάν-
 τησιν τοῦ δυσάρεστου ἐκείνου ἀγνώστου;

Καὶ πῶς δυνάμεθα νὰ συντηρήσωμεν διὰ
 μακρῶν τὸ σύμβολον τῆς νεότητος;

Μεταξὺ τοῦ τριακοστοῦ πέμπτου καὶ τοῦ τεσ-
 σαρακοστοῦ ἔτους σημαίνει συνήθως δι' ὅλους ὁ
 μοιραῖος κώδων τῆς λευκάνσεως, βραδύτερον εἰς
 τὴν γυναῖκα ἢ εἰς τὸν ἄνδρα, ἴσως διότι αὕτη
 καταναλίσκει τὴν καρδίαν μᾶλλον ἢ τὸν ἐγκέ-
 φαλον, αἱ δὲ τρίχες τῆς καρδίας, εὐτυχῶς δι'
 ὅλους μας, εἶνε βαθείως κρυμμένα. Προνομιούχοι
 τινὲς θνητοὶ δὲν λευκαίνονται εἰ μὴ μετὰ τὸ πεν-
 τηκοστὸν ἔτος, ἀλλ' ἄλλοι εὐτυχέστεροι γνωρίζου-
 σαι τὴν λεύκανσιν μόνον κατὰ τὸ ἔσχατον
 γῆρας. Ἄλλοι ἀπεναντίας λευκαίνονται πρὸ τῆς
 ἐφηβικῆς ἡλικίας, ἐνίοτε δὲ καὶ πρὶν ἢ γεννηθῶσιν.

Ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἀναφαίνεται ἡ λεύκανσις
 εἶνε διαδοχικὴ ὡς πᾶσα ἄλλη περίπτωσις τῆς
 ζωῆς, καὶ εἶνε μάλιστα αὕτη μία τῶν μᾶλλον
 ἀναποδράστως διαδοχικῶν περιπτώσεων. Ὑπάρ-
 χουσι οἰκογένεια ἀπρόσβλητοι οὕτως εἰπεῖν ὑπὸ
 τῆς λευκάνσεως τῆς κεφαλῆς. Ὑπάρχουσι ἄλλαι
 ἐν αἷς αἱ κεφαλαὶ λευκαίνονται ἤδη κατὰ τὸ
 εἰκοστὸν ἔτος.

Παρεκτός τῆς διαδοχῆς, συντελοῦσιν εἰς τὴν
 ἐπίσπευσιν τῆς λευκάνσεως αἱ συνεχεῖς κεφαλαλ-
 γίαι, ἄφθονος ἀπώλεια αἵματος, ἢ πρὸς φθίσιν

διάθεσις, παντοῖαι καταχρήσεις... καὶ τὰ ἐκ
 τούτων νοσήματα... αἱ βίαιαι συγκινήσεις, καὶ
 ἴσως ἡ ὑπερβολικὴ ἔντασις τῶν διανοητικῶν δυ-
 νάμεων. Ἄλλ' ὑπάρχουσι γυναῖκες καὶ ἄνδρες,
 οὔτινες οὔτε ὑπέφεραν πολὺ, οὔτε ἀπήλαυσαν
 πολὺ, οὔτε ἐμελέτησαν πολὺ, οὔτε ἠγάπησαν
 πολὺ—ἀληθῆ ζῶντα πλακούντια *plumpruddings*
 — καὶ ὁμως λευκαίνονται ταχύτατα.

Γνωστὸν τοῖς πᾶσι εἶνε πόσον ὁ τρόμος ἢ φο-
 βερὸς ἠθικὸς πόνος δύνανται νὰ λευκάνωσι τὴν
 κεφαλὴν ἐντὸς ὀλίγων ὥρων.

Ὁ Ἀδριανὸς Ἰούλιος ἐγνώρισε μεγιστάνα
 Ἰσπανόν, ὅστις συνεπέειξ ἐρωτικῶν δράματων ἐν
 τῇ Ἰσπανικῇ Αὐλῇ κατεδικάσθη εἰς θάνατον ὡς
 ἐγκληματίσας κατὰ τῆς βασιλικῆς μεγαλειό-
 τητος, καὶ ἐν μιᾷ νυκτὶ ἐλευκάνθησαν ὅλαι αἱ
 τρίχες τῆς κεφαλῆς του. — Τὸ αὐτὸ συνέβη
 καὶ εἰς τὴν Μαριὰν Ἀντωνιέτταν, βασίλισσαν
 τῆς Γαλλίας.

Ὁ Saint—Vallier ἐλευκάνθη διὰ μᾶς,
 μόλις ἔμαθεν ὅτι ἡ θυγάτηρ του Diane de Poi-
 tiers ἐγένετο ἐρωμένη τοῦ βασιλέως (Φραγκί-
 στου Α' τῆς Γαλλίας).

Ὁ Ἰωάννης Διβένης, ὅστις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν
 ἀπεπειράθη νὰ δολοφονήσῃ τὸν Αὐτοκράτορα
 τῆς Αὐστρίας καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον,
 ἐλευκάνθη ἐντελῶς κατὰ τὰς τελευταίας τεσ-
 σαράκοντα ὀκτὼ ὥρας τῆς ζωῆς του.

Ὅμως οἱ ἀναγνώσται καὶ αἱ ἀναγνώστρια
 τοῦ ἀλμαναχίου μου βεβαίως δὲν θὰ καταδι-
 κασθῶσιν εἰς θάνατον, οὔτε θὰ ἔχωσι θυγατέρα
 τὴν Diane de Poitiers, διὸ δὲν θὰ ἔχωσιν
 ἀνάγκην νὰ ὑπερασπίσωσιν ἑαυτοὺς εἰ μὴ κατὰ
 τῆς εἰς τὴν ἡλικίαν ὀφειλομένης βραδείας καὶ
 αὐτομάτου λευκάνσεως. Ὅπως δὲ βραδύνωμεν
 αὐτήν, ἰδοὺ τὰ ὀλίγα ὅσα μᾶς διδάσκει ἐπὶ τοῦ
 τοῦ προκειμένου ἢ ἐπιστήμῃ:

*Ἀποφεύγετε πᾶσαν κατάχρησιν ἐξασθεροῦ-
 σαι τὸν ὄργανισμόν.*

Ἔχετε τὴν καρδίαν εὐχαριστημένην.

*Θέτετε εἰς ἐνέργειαν τὴν ἐξῆς συμβουλήν
 περιφήμου κομμωτοῦ ἐν Βριστόλῃ:*

*«Τηρεῖτε ὅσον ἔρεστι καθαρὰν τὴν κεφαλὴν,
 καὶ μεταχειρίζεσθε ὅσον ἔρεστι ὀλιγώτερον τὴν
 ψήκτραν ἐπὶ τῶν τριχῶν αὐτῆς.»*

*Μὴ δαπανᾶτε ποτὲ ἓνα ὄβολον διὰ μύρα,
 βάμματα καὶ κοσμητικά, τὰ ὁποῖα πωλοῦνται
 ὡς χρῆσιμα δῆθεν πρὸς πρόληψιν τῆς λευ-
 κάνσεως.*

*Ἀποκόπτετε τὴν κόμην συχνότερον τοῦ
 συνήθους, ὅταν ἀρχίζῃ νὰ λευκαίνεται.*

Τινες αφαιρούσι τὰς λευκὰς τρίχας, ἐνόσω εἶνε ὀλίγαι. Ἀλλὰ κατὰ τινὰς νεωτέρας παρατηρήσεις τοῦ Brown-Sequard (αἱτίνες ὅμως χρῆζουσιν ἐπιβεβαιώσεως), μόλις ἀφαιρεῖται λευκὴ θριξ, ἀναφαίνονται πάλιν τρεῖς ἢ τέσσαρες τοῦ αὐτοῦ χρώματος εἰς τὸ αὐτὸ μέρος. Τοῦτο μὲ ἐνθυμίζει τὴν συνήθειαν τινῶν ἐμπόρων ἵππων, οἵτινες κατορθοῦσι νὰ στολιζῶσι τούτους δι' ἀστέρους λευκοῦ ἐπὶ τοῦ μετώπου, προκαλοῦντες αὐτὸν διὰ συνεχοῦς ἀφαιρέσεως τῶν τριχῶν ἀπὸ τοῦ μέρους ἐκείνου.

Ἰουλίαι, ἡ θυγάτηρ τοῦ Αὐγουστού, ἥτις δὲν εἶχε βεβαίως οὐδεμίαν ἀξίωσιν νὰ ἔχη τὴν ἀρετὴν Ἑστιάδος, εἶδε τὴν λευκανσίαν τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς τῆς εἰς ἡλικίαν εἰσέτι νεαρὰν, καὶ πρὸς ἀπόκρυψιν τῆς προώρου ταύτης λευκάνσεως διέτασσε τὰς δούλας τῆς νὰ τῆ ἀφαιρῶσι τὰς λευκὰς τρίχας. Ἡμέραν τινὰ κατέληφθη ἐπ' αὐτοφῶρ ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος, ὅστις ἀνεκάλυψε τὸ τέχνασμα τῆς Ἰουλικῆς, παρατηρήσας τὰ φορέματά τῆς πλήρη λευκῶν τριχῶν. Ὁ Αὐγουστός προσεποιήθη τὸ κατ' ἀρχάς, ὅτι οὐδὲν παρετήρησε, διηύθυνε τὴν συνδιάλεξιν περὶ ἡλικίας, καὶ ἠρώτησε τὴν θυγατέρα του ἐὰν προετίμα τὴν φαλακρότητα τῆς λευκάνσεως. Ἐπειδὴ δὲ αὕτη ἀδίστακτῶς ἀπεκρίθη:—*Ἐκατόντάκις προσιμῶ τὴν λεύκανσιν.*— *Διατί λοιπὸν αἱ γυναῖκες αὐταί, ὑπέλαβεν ὁ Αὐγουστός, κοπιᾶζουσι τόσον διὰ νὰ σὲ καταστήσωσι φαλακρὰν;*

Τὰ μελανὰ κοσμητικὰ, τὰ ὅποια διὰ τῆς βρωμερᾶς καὶ ἀηδοῦς ἀλοιφῆς τῶν ἀποκορυπτουσιν ἐν μέρει τὴν λευκανσίαν, εἶνε μέσα ρυπαρὰ ἄξια τῶν τριταγωνιστῶν καὶ τῶν ὁμοίων τῶν.

Περὶ δὲ τῆς βαφῆς τῆς κόμης καὶ τοῦ γενείου, τοῦτο εἶνε ἀντικείμενον παρὰ πολὺ σπουδαῖον ὅπως διαλάβωμεν περὶ αὐτοῦ ἐκ τοῦ προχείρου ἐνταῦθα, ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ θὰ σὰς ὁμιλήσω ἐν ἐκτάσει ἐκεῖ ὅπου θὰ διέλθωμεν ὅλα τὰ ψεῦδη τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἐπίδερμίδα καὶ εἰς τὰς τρίχας.

Ἡ πτώσις τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς εἶνε ἀτυχημα πολὺ μεγαλύτερον τῆς λευκάνσεως αὐτῶν καὶ μολονότι ἡ πτώσις τῶν ἀρχεται φυσιολογικῶς μόνον μετὰ τὸ πεντηχοστὸν ἔτος, οὐχ ἦττον βλέπομεν καθ' ἑκάστην κρανία ἀπογυμνωμένα εἰς νεαρῶτάτην ἡλικίαν, καὶ ἔχομεν ὑπὸ τὰ ὄμματα ἡμῶν καθ' ἑκάστην μέτωπα στερούμενα μὲν ἰδεῶν, ἐκτείνοντα δὲ τὰ ὄρια τῶν κατὰ μῆκος καὶ πλάτος, καὶ καθ' ἑκάστην δυνάμεθα νὰ θαυμάζωμεν πλείστας κουρὰς ἐπὶ κεφαλῶν λαϊκῶν. Σπάνιον δὲ εἶνε νὰ ἴδωμεν γέροντάς μετὰ πληθούσης κόμης.

Ἰπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην ἡ γυνὴ εἶνε εὐτυχέ-

στέρα τοῦ ἀνδρός, διότι ὅπως ὀλιγώτερον ταχέως λευκαίνεται, οὕτω καὶ βραδύτερον βλέπει καταπίπτον τὸ μεγαλοπρεπὲς κόσμημα τῆς κεφαλῆς τῆς.

Ἡ ὑγιεινὴ πλείονα δύναται κατὰ τῆς φαλακρώσεως ἢ κατὰ τῆς λευκάνσεως, μολονότι καὶ ἡ φαλακρώσις πολλὰκις εἶνε ἀναποδράστως διαδοχικὴ.

Αἱ βαρεῖαι καὶ ἀδιαπέραστοι κόμαι, ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ κυλινδρικός πῖλος ὃ ἐν χρήσει εἰς τοὺς κατοίκους τῶν πόλεων, καὶ τὸ κράνος τοῦ στρατιώτου εἶνε οἱ θηριωδέστατοι δολοφόνοι τῶν κομῶν, διὸ δυνάμεθα νὰ παίζωμεν μὲ τὰς λέξεις καὶ νὰ προσθέσωμεν νέαν παροιμίαν εἰς τὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν, ἣν ἐγὼ μετριοφρόνως σὰς προτείνω, τὴν ἐξῆς:

capello uccide capello
ἦτοι, «ὁ πῖλος φονεὺν τὴν τρίχα».

Ἄλλ' ἐὰν δὲν σὰς ἀρέσκη, ἀποκορύσατε τὴν νέαν μου παροιμίαν, καὶ δὲν θὰ ὀργισθῶ διὰ τοῦτο. Ἀρκεῖ νὰ ἐννοήσετε τὸ πρᾶγμα, δύνασθε νὰ καταφρονήσετε τὰς λέξεις. Σκεπάζετε ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον τὴν κεφαλὴν σας, σκεπάζετε τὴν ἐλαφρῶς. Ἐγνώρισα ἄνθρωπον ζήσαντα μέχρι τοῦ ἐνενηχοστοῦ ἔτους, διατηρήσαντα δὲ μέχρι θανάτου κόμην πλήθυσαν καὶ σχεδὸν μελανήν, νυμφευθέντα τὸ δεύτερον ἢ τὸ τρίτον εἰς τὸ ὀρθοχριστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ ἀποκτήσαντα τέκνα παγῆμοια αὐτῷ. Οὗτος δὲ ὁ ἀνὴρ ἐξ ἰδιοτροπίας οὐδέποτε ἔφερε πῖλον, οὔτε ἐντὸς οὔτε ἐκτὸς τῆς οἰκίας του. Ὅμως εἰς τὴν βιογραφίαν ταύτην δέον νὰ προστεθῇ καὶ ἄλλη τι περίπτωσις, ὅτι οὗτος ἐπὶ τριακονταετίαν δὲν ἔπιεν οὔτε σταγόνα ὕδατος, ἀλλ' ἄκρατον οἶνον, χωρὶς ὅμως ποτὲ νὰ προβῇ μέχρι καταχρήσεως.

Ἀληθέστατον δὲ εἶνε, ὅτι πλέον ἢ τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς συντελοῦσιν εἰς τὴν καταστροφήν τῆς κόμης ἡ φυλὴ καὶ ἡ διαδοχὴ. Ἐν Σκληρῆνι εἶδον κόμας ὠραιότατας καὶ μέχρι τῆς μᾶλλον προβεβηκυίας ἡλικίας, καίτοι εἰς κανὲν ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες δὲν καλύπτονται περισσότερον τὴν κεφαλὴν ἢ εἰς τὴν νῆσον ταυτην.

Ὅλα τὰ ἐλαττώματα, ὅλαι αἱ συγγινήσεις, ὅλαι αἱ ἀρρώστια αἱ δυνάμεναι νὰ προκαλέσωσι τὴν λευκανσίαν, συντελοῦσι καὶ εἰς τὴν πτώσιν τῶν τριχῶν.

Ὅταν αὕτη ἀρχίσῃ, ὅταν καθ' ἑκάστην πρωΐαν ποιῆτε τὸν ἰσολογισμόν τῶν τριχῶν σας, καὶ εὐρίσκατε τὸ δοῦναι ἄνωτερον τοῦ ἔχειν, τότε δέον νὰ λάβητε τὴν ψαλλίδα, καὶ παραδιδόντες αὐτὴν εἰς χεῖρας τοῦ κομμωτοῦ σας, νὰ τῷ διδάξετε τὴν μέθοδον τοῦ William τοῦ ἐκ Cheltenham, ἐὰν τυχὸν δὲν τὴν γινώσκῃ. Δηλαδὴ πρέπει ν' ἀποκόπτονται αἱ χαλασμέναι καὶ βρα-

χρεία τρίχες, όπως προκαλήται ή επαύξησις αυτών, και να διατηρῶνται αἱ υγιεῖς τρίχες, ὡς ἐάν ἐπρόκειτο περί κλαδεύματος κήπου τινός.

Ὁ κομμωτής William τὴν ἔχει πεποθηθῆναι εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς μεθόδου του, ὥστε ἡμέραν πρὶν εἶπε πρὸς τὸν Wilson: — «Δὲν θὰ εἶχαμεν πλέον ἐργασίαν ἡμεῖς οἱ κομμωταί, ἐάν ἀπεκόπτοντο αἱ τρίχες ὅπως ἔπρεπεν, καὶ θὰ ἦτο τελευτωμένον πλέον τὸ στάδιον τῶν ἐργαζομένων εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν προσθέτων κομμῶν.»

Ἀριστα ἐν τούτοις μέσα πρὸς καταπολέμησιν τῆς πτώσεως τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς εἶνε νὰ πλύνωμεν συχνὰ τὴν κεφαλὴν με ψυχρὸν ὕδωρ καθαρὸν ἢ καλλιον ἀλατισμένον, νὰ κτενίζωμεν διὰ ψήκτρας καὶ νὰ τρίβωμεν σιδηρῶς τὴν κεφαλὴν, ἕως οὗ ἡ ἐπίδερμις τοῦ κρανίου γένη ἐρυθρὰ καὶ θερμὴ, νὰ κόπτωμεν δὲ συχνὰ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς καὶ νὰ τηρῶμεν αὐτάς πολὺ βραχέιας.

Ἐδῶ τελειώνει ἡ ἐπιστήμη καὶ ἀρχεται ἡ μυθολογία, ἐδῶ τελειώνει ἡ τέχνη καὶ ἀρχεται ἡ μαγεία.

Ἐάν ἡ κεφαλὴ ἦνε φαλακρά, δύνασθε, κατὰ χρονολογικὴν τάξιν, ν' ἀρχίσθητε ἀπὸ τὴν Κλεοπάτραν, ἣτις διδάσκει ν' ἀλείφωμεν τὴν κεφαλὴν με λίπος ἄρκτου προτιμηθείσης μεταξὺ τῶν λοιπῶν ζῶων ἴσως διότι εἶνε κατ' ἐξοχὴν δασεία.

Ἐάν τὸ λίπος τῆς ἄρκτου δὲν ἀρκῆ, τότε ἀκολουθήσατε τὴν συνταγὴν τοῦ Liebault:

«Λάβετε σάρμας κοιλῶν, σφηκῶν, μελισσῶν, βδελλῶν, καὶ ἄλλας κεκαυμένον, ἐξ ἑκάστου ἰσα μέρη. Περικλείσατε ἐντὸς δοχείου ὑελίνου ἔχοντος πανταχόθεν ὄπας ὡς κόσκινον. Ὑπὸ τὸ ἀγγεῖον τοῦτο θέσατε ἄλλο ἀγγεῖον ἐπίσης ὑελίνου, ὅπως δέχεται τὸ ἐκρέον ὑγρὸν συναΐζετε τὸ ὑγρὸν τοῦτο καὶ δι' αὐτοῦ τρίβετε τὸ μέρος. Τὸ φάρμακον θὰ εἶνε δραστηριώτερον, ἐάν καλύψετε τὰ δύο ὑέλινά ἀγγεῖα με ἄχυρα.»

Ὁ Guyon συνέστησε θερμῶς εἰς τοὺς φαλακροὺς τὸ ἔλαιον τῶν σαυρῶν· ἄλλοι συνεβούλευσαν τὸ ἀνθρώπινον λίπος. Ἐκαστος κομμωτῆς κόμης ἢ πόλεως ἔχει ἄλλως τὸ ἴδιον μύρον. Καὶ εὐτυχεῖς ἐάν κατορθώσετε νὰ εὑρετέ τι σφαλερὸν εἰς ταῦτα, διότι ὑπάρχουσι εφευρεταὶ οἵτινες ὑπεσχέθησαν μεθ' ὄρκου καὶ διὰ τοῦ τύπου φράγκα ἑκατονταμισχίλια εἰς ὄντινα ἤθελε τοὺς ἀποδείξει ἀπατεῶνας.

Ἄλλὰ καὶ οἱ ἰατροὶ ἔχουσι τὰς συνταγὰς των, αἱ ὁποῖαι εἶνε σπουδαῖαι, διότι τούλαχιστον αὐτοὶ δὲν πωλοῦσιν εἰ μὴ ἐλπίδας. Καὶ ὁ ἐνδοξος Dupuytren δὲν ἀπέξλιψε νὰ διαγωνισθῆ πρὸς τοὺς κομμωτάς, συνδέων τὸ ὄνομά του με μύρον προκαλοῦν τὴν αὔξησιν τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχουσι ταυαυταίως τούτων (με-

τὰ τῶν οὐργμάτων τῶν συναΐζάντων αὐτάς ἰατρῶν).

Hardy.

Βοείου ὄστεομυελῶ.....	Γραμ.	60
Κικίνου ἔλαιου.....	"	30
Ταννίνου.....	"	3
Βάμματος δενδρολίθανου.....	"	5

Cazenave.

Παρσκευασμένου βοείου ὄστεομυελῶ..	Γραμ.	30
Ἀμυγδαλεαίου πικροῦ.....	"	8
Θεικῆς κινίνης.....	"	2
Βαλσάμου τῆς Περουθίας.....	"	1

Βοείου ὄστεομυελῶ.....	Γραμ.	30
Ἀμυγδαλεαίου γλυκέος.....	"	8
Ταννίνου.....	"	4
Βανίλης.....	"	1

Dupuytren καὶ Soule.

Βάμματος θεικῆς κινίνης.....	Γραμ.	15
Βάμματος κανέλας.....	"	4

Ὀστεομυελῶ βοός.....	Γραμ.	32
Βαλσάμου τοῦ Nerval.....	"	32
Ῥοδελαίου.....	"	4
Ἀλκοολικοῦ ἐκχυλίσματος καθαριδῶν..	"	0,40

Schneider.

Ὀποῦ νοποῦ λεμονίων.....	Γραμ.	4
Ἐκχυλίσματος κίνας.....	"	8
Βάμματος καθαριδῶν.....	"	4
Κιτρελαίου.....	"	1,50
Ἐλαίου βεργατσίου.....	σταγόνας	10
Βοείου ὄστεομυελῶ.....	Γραμ.	64

Revell.

Βοείου ὄστεομυελῶ.....	Γραμ.	24
Ἀμυγδαλεαίου.....	"	8
Θεικῆς κινίνης.....	"	2
Ῥουμίου.....	"	10
Ταννίνου.....	"	1
Ῥοδελαίου.....	"	3

Πιπερίων.....	Οὔγγιας	12
Μόσχευσον ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐν καθαρῶ οἰνοπνεύματι.....	"	12
Ἐξάμεισον τὸ βάμμα καὶ ἀνάμειον τὸ ὑπόλοιπον μετὰ πολτοῦ ἀμυγδαλεαίου.....	"	6

Γλυκερίνης.....	Γραμ.	6
Ἐλαίου Κρότωνος.....	"	2

Βάμματος καθαριδῶν.....	Γραμ.	1
Βάμματος δενδρολίθανου.....	"	2
Ῥάματος κουφοτυλέας.....	"	19
Γλυκερίνης.....	"	286

Πλύνετε τὴν κεφαλὴν καθ' ἑκάστην πρωΐαν καὶ ἑσπέραν.

Καὶ αἱ πολλὰ αὐταὶ συνταγαὶ εἶνε ἀκόμη ὀλίγα ἀπέναντι ἐκείνων, τὰς ὁποίας δύνασθε νὰ εὑρητε εἰς τὰ συγγράμματα τῆς υγιεινῆς καὶ τῆς ἰατρικῆς. Ὅταν τὸ κακὸν εἶνε ἀθεράπευτον, τότε τὰ προτεινόμενα φάρμακα εἶνε πολλὰ, διότι αἱ νόσοι ὑπῆρξαν θεραπεύσιμοι πάντοτε κατ' ἀντίθετον λόγον τῶν πρὸς θεραπείαν αὐτῶν συμ-

βουλευομένων φαρμάκων. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἢ ἐπιληψία ἔχει μυρία φάρμακα, καὶ τὰ οἰκονομικὰ τῆς Ἰταλίας ἔχουσι μυρίους χρηματιστάς, οἵτινες ὁ εἰς κάλλιον τοῦ ἄλλου ὑπόσχονται τὴν ἐπανάρθωσιν αὐτῶν.

(Ἐπεται συνέχεια).

Ἡ ΠΡΩΪΜΗ ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ

Ἦ πρώτη ἀμυγδαλιά,
βιάσθηκες ν' ἀνθίσῃς,
Κοιμάται ἀκόμ' ἡ φύσις,
δὲν ἐκελάδησαν πουλιά,
δὲν ἤλθαν χελιδόνια·
ἀκόμη μένουσι χιόνια
εἰς τῶν βουνῶν τὴν τραχηλιά·
ἢ ἀνοιεῖς ἀκόμα
δὲν ἔζοτανε τὸ χῶμα
μὲ τὰ θερμά της τὰ φιλιὰ·
ἔ τῶν χωραφιῶν τ' αὐλάκια
δὲν ἔχει ἀκόμ' ἀνθάκια,
ὦ πρώτη ἀμυγδαλιά.

Ἄμυγδαλιά, κι' ἄλλη φορά
ἔς αὐτὴ τὴν γῆ τὴν ἔξη
σὲ εἶδα ἀνθισμένη
νὰ πρωτολέγῃς τὴν χαρὰ,
ν' ἀνοίγῃς τὴν ἐλπίδα·
κι' ἄλλη φορά σὲ εἶδα
μὲ τὰ κλαδιά σου τ' ἀνθρὰ
νὰ χαιρέσαι σὺ μόνη,
κ' ἐμὲ νὰ μοῦ πλακόνῃ
ἢ πίκρα καὶ ἢ συμφορὰ
τὴν ἔρημη καρδιά μου.
Εἶδες τὰ δάκρυά μου,
ἀμυγδαλιά, κι' ἄλλη φορά.

Ὁ πρώτημός σου ἀνθισμός
μ' ἐφάνη τότε θεῖα
ἐλπίδος προφητεία.
Κι' ἀλήθεια τότε ὁ καῦμός
ἐπέρασεν ἐκεῖνος·
πλὴν ἔβανα ἤθε θρήνος,
ἤλθε κλαυθμός καὶ ὀδυρμός
καὶ τῆς ζωῆς μαυρίλα.
Ἄχ, τῆς καρδιάς τὰ φύλλα
ὁ ζωντανός ὁ χωρισμός
μοῦ τάχει μαράμμένα·
Δὲν εἶν' ἐλπίς γιὰ μένα
ὁ πρώτημός σου ἀνθισμός.

Τῆς εὐτυχίας ἡ πηγὴ
γιὰ μένα ἐξηράθη.
Τὰ δροσερὰ σου ἀνθη
χαρὰς δὲν εἶνε χαραυγὴ
εἰς μάτια ἀπελιπισμένα·
δὲν ἀνοιζάν γιὰ μένα.
Δι' ὅλους ὅμως εἶν' ἡ γῆ!
Πολλοὶ εὐτυχημένοι
σὲ βλέπουν ἀνθισμένη,
μὲ τὴν καρδιά χωρὶς πληγῆ.
Νὰ ξαναθλίβῃς πάλι,
καὶ ἄς δροσίζωντ' ἄλλοι
ἔς τῆς εὐτυχίας τὴν πηγῆ.

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ

(1) Ἐκ τῆς τελευταίας ἐκδοθείσης συλλογῆς Στίχων.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Πολλὰ τῶν ἐγγρίτων φύλλων τοῦ ἀγγλικοῦ τύπου, ἰδίως δὲ τὰ ἀναγιγνωσκόμενα ὑπὸ τῆς ἀριστοκρατικῆς κοινωνίας, ἐκφράζουσι τελευταῖον φρικτὸν παράπονον κατὰ τῆς λίαν διαδεδομένης ἐν Ἀγγλίᾳ ἕξεως τοῦ νὰ προσέρχονται οἱ προσκεκλημένοι εἰς δεῖπνον ὅσω δυνατόν βραδύτερον τῆς ὀρισμένης ὥρας, ὀρμώμενοι ἐκ τῆς λελαυθασμένης σκέψεως, ὅτι εἶνε ἀπρεπὲς καὶ κοινὸν τὸ νὰ προσέρχεται τις ἀκριβῶς κατὰ τὴν ταχθεῖσαν ὥραν. Οἱ ἐστῶντες ὅμως, οἵτινες ἐνίοτε μετὰ τῶν ἄλλων τυχόν προσελθόντων δαιτυμόνων περιεμμενον τοὺς κατὰ τὸ φαινόμενον εὐγενοῦς συμπεριφορὰς καθυστεροῦντας ἐπὶ χρόνον μακρὸν ὑπερβαίνοντα ἐνίοτε τὰ ὅρια τῆς ὑπομονῆς, καὶ αἱ οἰκοδόποινοι, αἵτινες καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον τοῦτον διετέλουσι ἐν ἀπελιπίσῃ σκεπτόμενοι τὰ φαργά, αἵτινα θὰ εἶνε ἄνοστα μὴ διανεμόμενα κατὰ τὴν προσήκουσαν στιγμήν τῆς ἐψήσεως των, εὕρισκον τὴν βραδύτητα ταύτην ἄλογον, διὸ καὶ ἀντεπεξῆλθον κατ' αὐτῆς. Τελευταῖον μάλιστα κατέρυγον καὶ εἰς τὸν πρίγγιπα τῆς Οὐαλλίας καὶ παρεκάλεσαν αὐτὸν νὰ ἐκφράσῃ δημοσίᾳ τὴν γνώμην του καὶ οὕτως ὀρίσῃ τὸν κανόνα τῆς καλῆς συμπεριφορὰς. Τὰ αὐτὰ παράπονα ἠγέρθησαν καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς Νέας Ὑόρκης, διότι καὶ ἐκεῖ εἶνε καθιερωμένον τὸ ἀκαδημαϊκὸν τέταρτον. Οἱ προσκεκλημένοι ὅμως ἀντὶ νὰ ἔλθωσι κατὰ τὰς 7 ἢ 7^{1/2} παρατείνουσι τὴν βραδύτητα αὐτῶν ἐπὶ ἐν ἀκόμῃ τέταρτον. Ἐνῶ δὲ πάντες εἶνε σύμφωνοι πρὸς διέξοδον ἀπὸ τῆς κακῆς ταύτης ἕξεως νὰ τιμωρῶσι τοὺς μὴ εὐγενεῖς ἀτάκτους μὴ περιμένοντες αὐτοὺς, ἀλλ' ἀρχίζοντες τὸ δεῖπνον ἀκριβῶς κατὰ τὴν ὀρισθείσαν ὥραν, οὐδεὶς ἔχει τὸ θάρρος ἐν Ἀγγλίᾳ ν' ἀρχίσῃ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ αὐστηροῦ τούτου κανόνος. Ἐν Ἀμερικῇ ἢ ἡρήσις τοῦ κανόνος τούτου εἶνε πρὸ πολλοῦ εἰσηγμένη. Τελευταῖον εἰδίδετο δεῖπνον ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἐπὶ τινὶ ἑορτῇ. Δαιτυμόνι τις ἀργοπορήσας νὰ προσέλθῃ εἰς αὐτὸ ἔλαβε μετὰ τὴν αἰτησιν μυρίων συγγνωμῶν παρὰ τῶν οἰκοδοσοποιτῶν τὴν θέσιν του παρὰ τῇ τραπέζῃ καὶ παρεκάλεσεν αὐτοὺς νὰ μὴ τὸν σεβίρωσιν ἀπ' ἀρχῆς, ἀλλὰ νὰ τῷ δώσωσιν ὅτι εὕρισκται εἰς τὴν σειράν. Οὕτω τὸ γεῦμά του ἀπετελέσθη ἐκ τούρτας μήλων, κομπόστας, πάγου, τυροῦ μετὰ βουτύρου καὶ ἄρτου, καὶ τεμαχιῶν ξυνοσελίνου...

Εἰς τοὺς στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διός:

— Μὴν κάθῃσαι αὐτοῦ, γυναῖκα· αὐτοῦ εἶνε ρεῦμα· θὰ μοῦ κρῶσης.

Ὁ παριστάμενος ὑπηρέτης. — Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, τὸ ρεῦμα εἶνε ἐκεῖ κάτω. Ἐπειτα τώρα δὲν ἔχει καθύλου νερό.

Γίνεται λόγος περὶ μακροβιότητος τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Ἀγαθόπουλος ἐκεῖ παρῶν ἐπιχειρεῖ καὶ αὐτὸς νὰ ἐκφράσῃ τὴν γνώμην του.

— Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ τοῦ αἰῶνος, λέγει, ὁ μέσος ὀρος τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου εἶνε πολὺ μικρότερος παρὰ ἄλλοτε. Ποιὸς σήμερον εἰμπορεῖ νὰ μοῦ δείξῃ ἕνα μόνον ἑκατοντούτη ἀνθρώπον, ὁ ὁποῖος νὰ ἐγεννηθῇ ὑστερὰ ἀπὸ τὸ 1800; ...